

Sidemand tillod sig at sige, min Ven til at indfløde Andres Tanker. Hvad jeg selv ved nøie Undersøgelse har udfundet som det Rette og Retfærdige, det bruger jeg min Ven til at opsætte, og det søger jeg at forsvare saa godt jeg kan (Hør! Bravo!). Naar ellers min ærede Sidemand saa meget har beklaget sig over den paapegede Sammenligning, som Udvalgets Fleertal har brugt, saa burde han dog, førend han beklager sig over Svaret, have været saa billig at betænke, hvorledes han selv først har raabt (Hør!). Jeg vil foreløbig tillade mig at bemærke, at Udvalgets Fleertal især har søgt at begrunde Retfærdigheden af den Forholdsregel, vi have tilraadet. Man kan være uenig i den Udvikling, Udvalgets Fleertal i denne Henseende har givet, det er muligt, at den er urigtig; men jeg troer, at Enhver maa erkjende, at Betænkningen indeholder en klar og correct Udvikling og Fremstilling af Grundene til det Resultat, hvortil man er kommet; men, naar man har en saadan Beviisførelse for sig, saa troer jeg, at den rette og gode Maade at angribe samme paa er at holde sig til dens Indhold, til de factiske og retlige Omstændigheder, som ere anførte, og de deraf ubledede Slutninger, og paavise, om der er Noget deri, som er urigtigt. Istedet derfor er det meget ærede Mindretal, uden videre Begrundelse end i alt Fald nogle tarvelige Ansyndninger, kommet med de stærke Uttringer om, at Fleertallet tilraadede en Foranstaltning, som var faretruende for Almeenvellet, som svækkede Tilliden til Eiendoms Sikkerheden her i Landet og rystede Crediten osv. Min ærede Sidemand talte om at Fleertallets ovenmeldte Uttring var stiftet til at finde Gjenklang her i Salen; har han da ikke tænkt paa, at der var Steder, hvor hans Uttringer vare stiftede til at finde Gjenklang? (Hør!) Det er, forekommer det mig, Noget, min ærede Sidemand billigen burde have betænkt, førend han beklagede sig over Svaret. Naar man kjender de Paastande, som bleve fremførte under den Agitation, der omtrent 1790 reistes imod de ved Forordningerne af 8de Juni 1787, 20de Juni 1788, 19de Martz 1790 m. fl. indførte Landboreformer, saa kan man ikke godt værge sig for en Sammenligning; thi de ligue saa alde-

les de ovenmeldte Uttringer, det ærede Mindretal nu har fremført, som den ene Draabe Vand den anden. Der var, som bekendt, dengang en stor Mængde Godseiere, som forenede sig om en saakaldet Tillids-Adresse, der blev overrakt Kronprindsen, men som indeholdt en stærk Protest imod de trufne Foranstaltninger og gif ud paa, at de skulde tilbagefaldes. Mindretallet taler nu om, at man vilde svække Tilliden til Eiendomsikkerheden; men hine Godseiere sagde, at der var steet uretfærdigt Indgrib i deres Eiendomsret; her er nu talt om, at Foranstaltningerne vilde være faretruende for Almeenvellet; de talte om, at de nye Love vilde gjøre Efterlægten ulykkelig og bringe Fædrelandet til Undergang eller dog ryste Rigets Sikkerhed; nu er der talt om, at Crediten vilde blive rystet, og dengang paastod man, at de nye Love havde forringet Jordeiendommernes Priis med $\frac{1}{3}$. Det er nu visnok af Alle erkjendt, at hine Uttringer, som dengang fremkom, vare ubegrundede og urigtige; men jeg er for mit Vedkommende fuldkommen overbevist om, at de nys fremsatte Uttringer ere ligesaa lidt begrundede. Iøvrigt vil jeg tilføie, at det ikke, som min ærede Sidemand forudsatte, blot var slette, egennyttige Godseiere, der fremkom med hine Paastande. Der var mange agtværdige og honnette Mænd derimellem, og navnlig var Den, der stod i Spidsen for dem, en Kammerherre Lüttichau, en meget oplyst Mand af en respectabel Character, hvem hans Bønder gave det Vidnesbyrd, at han var en meget retfærdig Mand; men det var eenfaldige Ansku- eller og forudsatte Meninger, der gjorde sig gjældende hos hine Mænd (Hør! Hør!). — Hvad de mange Indvendinger angaaer, som min ærede Sidemand har fremført mod den foreliggende Paragraph, da troer jeg, at det Resultat, man kan faae samlet af denne, i Grunden ikke er andet end hvad Enhver vil kunne sige sig selv, og som navnlig for dem, der have beskæftiget sig med Sagen, forlængst tydeligt har vist sig, at denne Sag efter sin Natur har sine store Vanskeligheder, og at der kan være en og anden Tvivl med Hensyn til Anvendelsen af de foreslaaede Bestemmelser; men derved troer jeg paa ingen Maade, at det er godtgjort, at det, som er foreslaaet, i sig